

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת כב' תשרי התשפ"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:07	18:57	י-ם
18:05	18:55	ת"א
18:06	18:56	חיפה
18:07	18:56	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי

גם אם
אינך מבין
רעיון
שקול
היטב את
מעלותיו

כאשר ההורה מבטא את החולשה שלו בשעת הכעס, כאשר מנסה לעורר את רחמי הילד באומרו: 'תראה מה אתה גורם לי! תראה למה הבאת אותי! אתה מצער אותי! אין לך רחמים עלי?...' או, כאשר מצייר את הילד כרשע: 'תראה מה עשית! ילד רע! בגללך אני מגיע למצבים כאלה...' התנהגות זו מראה על חולשה וגורמת להורה לאבד את דמותו כמחנך ומשפיע.

רבי ישראל מוויזניץ זצ"ל ראה חסיד שמחקה את קולו ואת נעימתו ותנועותיו בתפילה. אמר לו הרבי: **לא תוכל לעשות כמוני**, שהרי לעולם אין אני מתפלל היום כפי שהתפללתי אתמול...

יש ואדם הולך לבית עולמו ורואה בחלקו אילנות יפים וטובים אולם הפירות קצת יבשים, הוא שואל: "מה קרה כאן?", ואומרים לו: "קיימת מצוות ומעשים טובים, אבל לא שלחת מספיק מים, ו"אין מים אלא תורה". אמנם למדת תורה, אבל לא ניצלת את מלוא כשרונותיך. קיימת מצוות, בלי נשמה ובלי כוונה. חבריך שמחו בעת קיום המצוות כמוצאי שלל רב, עסקו בתורה בהתמדה ובחשק גדול, ואילו אתה התרשל בזה".

הלימוד הוא עסק לכל החיים

אפילו לגיוני הכבוד המקובלים בעדות המזרח של נישוק גב יד החכם, לא הסכימו ענוותני הישיבה בבורת יוסף. כאשר ביקשו לנשק את ידו הקדושה של חכם יהודה מועלים זצ"ל, מיד סילק את ידו והסיגה אחורנית. פעמים בודדות, הניח שינשקו את ידו מטעמים שעימו.

באחת מאספות הרבנים בענייני כשרות שהתקיימה בבית רבנו הגדול עובדיה יוסף זצ"ל, כשהגיעה השעה 4:00 אחרי הצהריים, השעה היעודה להתחלת האסיפה, התממה רבנו מלבוא. התברר שגם באותו יום שכן רבנו לאכול. בבוקר לאחר תפילת שחרית והתייעצות של כמה אנשים עם רבנו בצורכי ציבור, הכינו לו ארוחה ויצאו אתה בית לעיסוקיהם. רבנו שעלה לו במחשבה תשובה דחופה לכתוב, חזר מיד לספרייתו והתיישב לכתוב עד לשלוש אחרי הצהריים. בשעה 3:00 כשרבנו כבר התעייף, הן בלילה ישן אולי שעתיים, הלך למנוחה קצרה עד לשעה 4:00. בשעה 4:00 כשבאו בני הבית וראו שארוחת הבוקר והצהריים עומדות במקומן. מיד הבינו שרבנו לא טעם מאומה גם היום, מיד הגישו לו לאכול ורבנו דחק בהם באומרו: החכמים מחכים לי. ובני הבית מפצירים בו שיאכל עוד קצת הן היום לא אכל כלום! וכאילו היום צום ציבור.

לע"נ רחל ורשאלבו בת קלרה ואליהו

נקודה למחשבה

האדמו"ר ותלמידיו ביקשו להתפלל תפילת מנחה, שכן **עד שהמטוס ימריא שוב**, כבר אמור היה לרדת הערב. הייתה רק בעיה אחת: האדמו"ר ותלמידיו מנו תשעה אנשים בלבד, נוסעי המטוס האחרים לא היו יהודים בטרימינל ההומה והסואן אי אפשר היה להתפלל בלי הפרעה, והאדמו"ר ניגש אל אחד מעובדי שדה התעופה, ושאל אותו האם יש אפשרות לקבל חדר צדדי כדי להתפלל בו בשקט. האיש שמע את שאלתו של הרב נשוא הפנים, ולפתע החוויר כסיד לאחר רגע ארוך של התאוששות, השיב העובד לרבי: 'אני מוכן למלא את בקשתכם, בתנאי אחד: שתתנו לי להגיד קדיש לזכר אבי המנוח'. 'אתה יהודי?' שמח הרבי לשמוע, 'איזה יופי. עכשיו יהיה לנו מניין לתפילה.' 'אני יהודי', 'אך הרשו לי לשאול קודם: מי שלח אתכם לפה? איך הגעתם למקום הזה?' האדמו"ר הסביר ליהודי כי הם היו בדרכם לאנטוורפן, אך במטוס אירעה תקלה, והם נאלצו לנחות פה. 'ומי אתה?' שאל האדמו"ר, 'האם יש פה יהודים נוספים?' 'אני חושב שלא תאמינו לסיפור שלי', אמר האיש, 'אבל אני מבטיח לכבוד הרב שזו אמת לאמיתה'. 'נולדת למשפחה דתית מאוד, 'שנות ילדותי עברו עלי בתוך קהילה חמה ותומכת, אולם לאחר מספר שנים הכרתי לצערי מספר נערים פוחזים שמשכו אותי למחזות גרויעס. הידרדרתי אל עולם הפשע. מאימת השלטונות נפרדתי ממשפחתי וברחתי לעיר הקטנה הזו.

על אף שאני מגיע ממשפחה אורתודוקסית ביותר, שכחתי את כל מה שלמדתי, ואינני מקיים מצוות כבר כמה עשרות שנים. 'כבוד הרב לא יאמין, אבל גם לאחר ששמעתי שאבי נפטר לא אמרתי עליו קדיש, מכיוון שלא זכרתי בדיוק איך אומרים את זה, ובנוסף במקום הנידח הזה אין בכלל יהודים. 'אתמול בלילה הופיע אבי בחלום ואמר לי: 'ענקל, מחר יחול יום השנה לפטירתך, ואני רוצה שתגיד עלי קדיש'. 'אני זוכר שלאחר רגע של תדהמה, התחלתי לצחוק: 'אבל אבא', מחיתי בפניו בחלום, 'בשביל לומר קדיש צריך מניין. ואני היהודי היחיד בכל העיר. אין שום סיכוי שאצליח למצוא מניין בכל האזור'. 'אל תדאג, יענקל', ענה לי אבי - וכל זה בחלום, 'אני מבטיח שאביא לך מניין! 'לאחר שהתעוררתי מהחלום, מוסיף האיש ומספר, 'רעדתי זמן רב והייתי המום, אולם לאחר כמה דקות של התאוששות אמרתי לעצמי שזה רק חלום, ואין לו כל משמעות מעבר לכך. זה הרי ממש מגוחך. נו באמת, מניין יגיע לעיירת חקלאות נידחת שכזו מניין אנשים יהודים?...'

זה מסר ישיר מההשגחה העליונה: 'מסר שאותו שולח הקדוש-ברוך-הוא. פעם בחיים לאנשים שהתרחקו ממנו לחלוטין על מנת לזעזע את עולמם ולהשיבם אליו. והכוונה היא שהקבה אינו מוותר על שום יהודי. (העורך)

גמילות חסדים - בגופו אחד מן הדברים בהן בלטה באופן מיוחד הנהגתו המופלא של רבי שלמה קרליץ זצ"ל בהליכותיו ש"בין אדם לחברו", היה השתתפותו בשמחותיהם של מיודעיו, כשהוא מקפיד להופיע בכל שמחה אשר הוזמן אליה, וגם אם לא היתה זו שמחה של אחד ממשפחתו הקרובה או הרחוקה, אם אך היה ברי לו שפלוגי ישמה בנוכחותו בשמחתו, כבר היה טורח להגיע אל השמחה.

פעמים רבות היתה נוכחותו בשמחת נישואין נמשכת זמן רב, בהיותו חפץ להעניק לבעל השמחה תחושה נעימה, שהנה יש מי ששותף עמו בשמחתו, כאילו היתה זו ממש שמחה אישית שלו, עד שמחמת כן הוא נוכח בה משך זמן רב. בהנהגה מופלאה זו, של שמחה כנה בעת שמחתו של חברו, החזיק רבינו בכל עוז גם בערוב ימיו, כאשר **ההליכה היתה קשה עליו**, כשהוא מטריח את עצמו לצעוד רגלי להשתתף בשמחות, עד שבני המשפחה נאלצו לפעמים להעלים ממנו שפלוגי עורך סעודת, שלום זכר", מחששם שמה יכתת רגליו להשתתף בשמחה.

בכל ענייני צדקה וחסד, נוסף על הסינוע הכספי צריך לדעת כי העיקר הוא העידוד הנפשי

כן בצדקה, שיש לעודד את הזולת, וכן בגמילות חסדים ובשאר ענייני הצדקה.

רבי נתן צבי זצ"ל היה מתעניין במצבו של כל אחד, דואג לגורלו, משתתף בצערן של הבריות ועושה מצדו כל מה שבאפשרותו להקל סבל הזולת. כשנודע לו שמי שהוא נמצא בצרה, היה משתתף עימו בצערו **ושולח מיד להשתדל לטובתו**, ולא היה נח עד שהיה משוכנע שעשו הכל למענו. בשנותיו האחרונות כשמצב בריאותו התרופף, היו נאלצים **להעלים ממנו** מקרים של פורענויות, של יחיד ושל ציבור, כדי שלא ישפיעו על בריאותו. אם לציין את הליכותיו בכך, אין לדבר סוף, כי היה שוקד בהן כל הימים ואפשר למלא מהן ספרים שלמים.

כתב הרב בעל "יסוד ושורש העבודה" וז"ל:

"המרבה בכל מיני שמחות לפני הספר תורה, בזה מעורר גם כן למעלה העליונים הקדושים שמחה וחדווה עצומה, וכל הזהיר **בשמחה של תורה** ביום הזה בטוח שלא תפסוק התורה מזרעו".

גבר אחד אומר לעצמו בזמן שהוא הולך ברחוב: "מדינת על פנים." בקרבת המקום היה שוטר ששמע אותו: איך אתה יכול להגיד? אני חייב לקחת אותך לבית המשפט. הם מגעים לבית המשפט ומופעלים מול שופט כאשר השוטר חוזר על המילים שהגבר אמר. השופט שואל אם זה נכון? לא נכון, לעולם לא הייתי אומר דבר כזה! משיב הגבר. השופט מתרגז על השוטר שבזז את זמנו ופיטר אותו. השוטר המעוצבן רץ אחרי הגבר תופס אותו ושואל: למה לא אמרת את האמת? תיראה איך הוא העניש אותי? הגבר עונה עם חיוך: **אתה רואה שצדקתי, איוו מדינת על הפנים!**

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

"שישיו ושימוזו שימוזת תורה"

אומר הגאון **מילנא זצ"ל** מה פירוש "שישיו" לשוש "שישיו אשיש" בה' תגל נפשי באלוקי" מה הביאור לשוש ומה הביאור של השמחה

מפרש הגאון שמחה הכוונה על דבר חדש שלא היה לאדם מעולם ההתחדשות של הדבר גורם לאדם שמחה ולשוש זה על הגמר כשאדם גומר את עבודתו אז שייך שאדם ישיש. אז שישו זה על גמר המלאכה ושמחתו זה תחילת המלאכה.

ולכן אנחנו בשמחת תורה חייבים גם לשוש וגם לשמוח אלא שהיה צריך לומר קודם שמחו ואח"כ שישו אלא מפני שאנחנו מסיימים את התורה ביום הקדוש הזה על סיום המלאכה שייך לומר שישו אנחנו ששים שסיימנו את התורה על גומרה של תורה והשמחה היא על דבר חדש שאנו מתחילים שוב פעם את ספר התורה הקדוש בכל יום יהיו בעיניך כחדשים "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך" (דברים ו' ו') בכל יום ויום תהיה לאדם התחדשות ואין שמחה כשמחתה של תורה ולכן "אשרי העם שיככה לו אשרי העם שיה' אלוקיו" (תהילים קמ"ד)

וכדי להרגיש שהשמחה היא עבור התורה הקדושה צריכים להוציא את הספרים ולרקוד אתם ולשמוח ועל ידי זה נקרב את גאולת ישראל השלמה בקרוב ונראה להקב"ה את חבתנו לתורה ולמצוות.

שבת שלום וחזור לכל בית ישראל

איש אחד מגיע לרופא ואומר בטון כעוס: ד"ר ... אני חושב שאני מדבר מתוך שינה. הרופא שואל: מה גורם לך להאמין בזה?

האיש: טוב, **כל בוקר אני מתעורר צרוד!**

בספר "לבוש יוסף" מביא המחבר דברים נפלאים על כוחן של ה"הקפות": הצדיק רבי מאיר מפריזשלאן זצ"ל היה נוהג לומר, כי בזמן ההקפות אפשר לקרוע גזר דינו של אדם. ומעניין, שדומה לזה כתוב בתפילה הנאמרת בעת תחילת ההקפות שתיקן **מרן החיד"א** זצ"ל, שבכוח ההקפות הללו יפלו כל המחיצות של ברזל המפסיקות בינינו לבין אבינו שבשמים.

עלוני השבוע
הצטרפו לרשימת התפוצה שלנו במייל!

מייל לנרשמים חדשים בלבד

הירשמו עכשיו וקבלו ישירות לתיבת המייל שלכם: דברי חזיון, פרשת שבוע, והגות יהודית מעמיקה.

הירשמו חינם:

newalanim@gmail.com

הצטרפו לרשימת התפוצה

להתחבר לתורה כל שבוע מחדש!

כל העניין בחוכמה, הוא ליישם אותה ולהפוך את החיים לעושים יותר

כאשר האדמו"ר רבי **אלעזר אבוחצידא** זצוק"ל הגיע להתגורר בבאר שבע. הוא התגורר בקומה השניה של אחד מבנייני השכונה. בכל יום, כאשר ביקש רבי אלעזר לצאת ממעונו, נהג לשגר את משמשו הרב יפרח לבדוק **אם הרחוב פנוי וריק מאדם**, לכל יאליץ להיתקל חלילה במראות בלתי צנועות, בזמן שהוא עושה את צעדיו עד לרכב. "באחד הימים, נכח במקום מישוהו ממקורביו וכאשר בא רבי אלעזר לצאת, ביקש כי יבדוק את ה'סטריילות' של השטח.

זה יצא אל הרחוב, הביט אנה ואנה, וירא כי אין איש. הוא חזר והודיע לרבי אלעזר, כי הדרך פנויה. 'צא ובדוק שוב', הורה לו רבי אלעזר. המקורב יצא שוב, אך לא הבחין בדבר. 'בדקתי', חזר אל המשלח, 'ואין שום מניעה לצאת מהבית'. אולם להפתעתו, כמו התעקש רבי אלעזר כי ימשיך לתור אחר דמויות נסתרות מעיניו. זה כבר לא ידע את נפשו. **היכן אבדוק כבוד הרב?** 'לך תבדוק מאחורי מיכל האשפה'. המקורב לא אחר לעשות כמצוותו והנה להפתעתו, שלוש נשים עמדו שם וגלגלו ביניהן שיחה קולנית. לתדהמתו של המקורב, לא היה קץ. מתברר, שאת מה שלא ראה בעיניו הגשמיים, הצליח רבי אלעזר לצפות בעיניו הרוחניות

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, נחום חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. נחום בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יורם אברגיל, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סגב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמגי, הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איוה, יעקב בן שרה בריסקה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**